

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Sosiński

Ławnicy: Krystyna Kochan, Edward Powszek

Protokolant: Malwina Rajter

przy udziale Prokuratora Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej we Wrocławiu

Mariusza Grzegorowskiego

po rozpoznaniu w dniach: 16 marca 2017 r., 10 kwietnia 2017 r., 8 maja 2017 r., 22 maja 2017 r., 14 czerwca 2017 r., 22 czerwca 2017 r., 12 lipca 2017 r., 3 sierpnia 2017 r., 6 września 2017 r., 25 września 2017 r., 16 października 2017 r., 9 listopada 2017 r., 21 listopada 2017 r., 21 grudnia 2017 r., 11 stycznia 2018 r., 9 lutego 2018 r., 26 lutego 2018 r., 19 marca 2018 r.

sprawy:

1. R. F. PESEL: (...),

syna R. i J. z domu R.,

ur. w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od lata 2014 roku do sierpnia 2015 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na terenie E. oraz A., w skład której wchodził R. G., T. P. (1) i P. P. (1) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przemyśle oraz wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

II. w okresie od lata 2014 roku do sierpnia 2015 roku na terenie E. oraz A., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci co najmniej 13.321 gramów kokainy oraz substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, w ten sposób, że:

- latem 2014 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił H. N. do co najmniej trzykrotnego przywozu z H. do S., A. i C. znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1 kokainy o wadze po 1000 gramów netto,

- w okresie od listopada 2014 roku do lipca 2015 roku, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), dwukrotnie kupił od J. S. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, z których co najmniej 5000 gramów wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), ukrył w samochodzie marki V. (...), którą inna osoba przewiozła z P., do N. celem wprowadzenia do obrotu,

- w okresie od lutego do 23 marca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił B. R. i S. S. (1) do co najmniej czterokrotnego przywozu z H. do B., T., A. i S. znacznej ilości środka odurzającego w postaci, kokainy odpowiednio, o wadze co najmniej 2112,510 gramów netto oraz 1844,640 gramów netto,

-w okresie od lipca do 23 lipca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił A. L. do przywozu z A. do B. znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze 6364 gramów netto,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i art. 12 kk

III. w okresie od października do dnia 8 grudnia 2015 roku w R., w powiecie (...) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wprowadzić do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1464,8 gramów netto amfetaminy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 65 § 1 kk.

2. J. S. ps. (...) PESEL: (...),

syna E. i K. z domu K.,

ur. w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

IV. w okresie od lata 2014 roku do 23 lipca 2015 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającą na terenie E., w skład której wchodził między innymi P. P. (1), R. F. i A. Ś. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przemyśle oraz wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

V. w okresie od lata 2014 roku do 23 lipca 2015 roku oraz od lutego do sierpnia 2015 roku na terenie E., działając krótkich odstępach, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, zgodnie z podziałem ról, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 8000 gramów amfetaminy oraz środków odurzających w postaci co najmniej 6364 gramów kokainy, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2014 roku do lipca 2015 roku, w G. dwukrotnie, sprzedał P. P. (2) i R. F. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy,

- w lutym 2015 roku w G. oraz T. (N.), wspólnie i w porozumieniu z A. Ś. przewiózł samochodem z P. do N. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2.000 gramów amfetaminy, którą przekazał nieustalonym osobom celem rozprowadzenia,

- w sierpniu 2015 roku W G. oraz T. (N.), wspólnie i w porozumieniu z C. P. przewiózł samochodem z P. do N. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 3.000 gramów amfetaminy, którą przekazał nieustalonym osobom celem rozprowadzenia,

- w okresie od początku lipca do 23 lipca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2) nakłonił A. L. do przywozu z A. do B. znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci kokainy o wadze 6364 gramów netto,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

3. C. P. PESEL: (...),

syna Z. i S. z domu O.,

ur. w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

VI. w lipcu 2015 roku w G. oraz T. (N.) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 3.000 gramów amfetaminy, którą przekazał nieustalonym osobom celem rozprowadzenia,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 kk

4. P. C. PESEL:(...),

syna Z. i D. z domu C.,

ur. w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

VII. w okresie od grudnia 2015 roku do kwietnia 2016 roku w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci co najmniej 4,5 gramów kokainy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485)

5. D. P. PESEL: (...),

syna M. i M. z domu M. (M.),

ur. w dniu (...) w L.

VIII. w okresie od grudnia 2015 roku do stycznia 2016 roku w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci co najmniej 2 gramów kokainy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485).

I. uznaje oskarżonego **R. F.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I. części wstępnej wyroku, przyjmując, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: R. G., P. P. (1), T. P. (1), A. Ś., J. S. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, to jest czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tegoż przepisu wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

II. uznaje oskarżonego **R. F.** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od lata 2014 roku do sierpnia 2015 roku na terenie E. oraz A., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego

w postaci co najmniej 12.757 gramów kokainy oraz substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, w ten sposób, że:

- latem 2014 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał co najmniej trzykrotnie przewozu z H. do S., A. i C. za pośrednictwem H. N. znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze po 1000 gramów netto,

- w okresie od listopada 2014 roku do lipca 2015 roku, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), dwukrotnie kupił od J. S. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, z których co najmniej 5000 gramów wspólnie i w porozumieniu z P. i P., ukrył w samochodzie marki V. (...), którą inna osoba przewiozła z P., do N. celem wprowadzenia do obrotu,

- w okresie od lutego do 23 marca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał co najmniej czterokrotnego przywozu z H. do B., T., A. i S. za pośrednictwem B. R. i S. S. (1) znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy odpowiednio, o wadze co najmniej 2112,510 gramów netto oraz 1844,640 gramów netto,

-w okresie od lipca do 23 lipca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi dokonał przewozu z A. do B. znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze 5800 gramów netto za pośrednictwem A. L., to jest czynu z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 65 § 1 kk wymierza mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności** oraz **grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (stu złotych);**

III. uznaje oskarżonego **R. F.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III. części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 65 § 1 kk. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności** oraz **grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (stu złotych);**

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk orzeka w stosunku do oskarżonego **R. F.** karę łączną **5 (pięciu) lat pozbawienia wolności** oraz **grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;**

V. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka w stosunku do oskarżonego **R. F.** przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa opisanego w pkt II. części dyspozytywnej wyroku w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) zł;

VI. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzeka wobec oskarżonego **R. F.** nawiązkę w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy)złoty na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

VII. uznaje oskarżonego **J. S. ps. (...)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV. części wstępnej wyroku, przyjmując, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na terenie E. i A., w skład której wchodził: R. G., P. P. (1), T. P. (1), A. Ś., R. F. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, to jest czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tegoż przepisu wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

VIII. uznaje oskarżonego **J. S. ps. (...)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt V. części wstępnej wyroku, przyjmując za czas popełnienia czynu okres od lata 2014 r. do sierpnia 2015 r., z tym ustaleniem, że ilość środków odurzających wynosiła co najmniej 5800 gramów kokainy, przewiezionej wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami za pośrednictwem A. L. z A. do B. w okresie od początku lipca do 23 lipca 2015 r., to jest czynu z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o

przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. wymierza mu karę **5 (pięciu) lat pozbawienia wolności** oraz **grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (stu złotych)**;

IX. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy wymierzone w pkt VII. i VIII. kary pozbawienia wolności i orzeka w stosunku do oskarżonego **J. S.** karę łączną **5 (pięciu) lat pozbawienia wolności**;

X. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka w stosunku do oskarżonego **J. S.** przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa opisanego w pkt V. części dyspozytywnej wyroku w kwocie 4 000 (czterech tysięcy) zł

XI. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzeka wobec oskarżonego **J. S.** nawiązkę w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

XII. uznaje oskarżonego **C. P.** za winnego czynu opisanego w pkt VI. części wstępnej wyroku, przyjmując za czas popełnienia czynu lato 2015 r. nie wcześniej niż 23 lipca 2015 r, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z J. S. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, to jest czynu z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności** oraz **grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (stu złotych)**;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka w stosunku do oskarżonego **C. P.** przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 800 (ośmiuset) zł;

XIV. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzeka wobec oskarżonego **C. P.** nawiązkę w kwocie 2 000 (dwóch tysięcy) złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

XV. uznaje oskarżonego **P. C.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII. części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) z tym że przyjmuje, iż jest to przypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485), wymierza mu karę grzywny **w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (stu złotych)**;

XVI. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzeka wobec oskarżonego **P. C.** nawiązkę w kwocie 500 (pięciuset) złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

XVII. uznaje oskarżonego **D. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII. części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) z tym, że przyjmuje, iż jest to przypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485), wymierza mu karę grzywny **w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (stu złotych)**;

XVIII. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzeka wobec oskarżonego **D. P.** nawiązkę w kwocie 500 (pięciuset) złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

XIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet kary pozbawienia wolności:

-R. F. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8 grudnia 2015 r. godz. 6:00 do dnia 23 maja 2016 r.

-J. S. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 20 stycznia 2016 r. godz. 8:20 do dnia 4 lipca 2016 r.

-C. P. okres jego zatrzymania w dniu 20 stycznia 2016r.

XX. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie nr Drz 1484/16 na k. 1909, Dr 1501/16 i Drz 1502/16 na k. 1490, Drz 1485/16 i Drz 1486/16 na k. 1916;

XXI. na podstawie art. 232a § 2 k.p.k. zarządza zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w wykazie Drz 1487/16 k. 1916;

XXII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. R. P. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) plus 193,20 zł VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu C. P.;

XXIII. zwalnia oskarżonego C. P. od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa;

XXIV. zwalnia oskarżonych R. F. i J. S. od ponoszenia kosztów sądowych, które zalicza na rachunek Skarbu Państwa, zaś wymierza im opłaty:

-R. F. w kwocie 4 400 zł,

-J. S. w kwocie 4 400 zł;

XXV. zasądza od oskarżonych P. C. i D. P. koszty sądowe na nich przypadające i wymierza im opłatę:

-P. C. w kwocie 300 zł,

-D. P. w kwocie 200 zł.

Krystyna Kochan SSO Marcin Sosiński Edward Powszek

Sygn. akt III K 300/16

UZASADNIENIE

P. P. (1) i R. G. poznali się w 2006 roku podczas spaceru na dziedzińcu zakładu karnego w A.. Po dwóch tygodniach P. P. (1) został zwolniony z zakładu karnego i wówczas poznał na terenie H. w R. – N. – S.. Mężczyźni umówili się na wspólny przewóz kokainy, głównie z H. w różne rejony E.. Wraz z innymi osobami P. P. (1) połykał kapsułki z kokainą i przewoził ją głównie do A. i N., za co został skazany przez sąd w N..

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v.

Od kwietnia 2010 roku P. P. (1) odbywał karę pozbawienia wolności w P. w Zakładzie Karnym Nr 1 przy ul. (...) we W..

W wymienionym zakładzie (...) poznał P. W., z którym przebywał w jednej celi. P. P. (1) zaproponował koledze współpracę w zakresie dystrybucji narkotyków.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,

- zeznania świadka P. J. – k. 1604-1606, 1729-1732, 1737- (...), (...)- (...).

Jeszcze na terenie zakładu karnego P. P. (1) zajął się organizowaniem osób potrzebnych do organizowania i przewożenia narkotyków na terenie E.

i A.. Kontaktował się w tym celu z R. G.

i P. W..

W okresie od maja 2011 roku do kwietnia 2013 r. oraz od wiosny 2014 r. do grudnia 2015 r. P. P. (1) i R. G. kierowali zorganizowaną grupą przestępczą, której celem był przemyt znacznych ilości amfetaminy i kokainy oraz wprowadzanie ich do obrotu. P. P. (1) oraz R. G. finansowali nabywanie amfetaminy i kokainy, a następnie organizowali ich zbycie. Dokonywali również podziału środków pieniężnych pomiędzy zaangażowane w proceder osoby.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,

- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 maja 2017 r. o sygn. akt III K 94/17- k. 2293-2300,

- zeznania świadka P. W. – k. 5-16, 96-97, 903-910, 1340-1349, 1632-1638, 1644-1646, 1784-1786, 1919-1920, 1952-1953,

- zeznania świadka T. P. (1) – k. 979-981, 983-988, 1075, 1142-1146, 1195-1199, 1575-1576, 1757-1759, 1837-1838, 2258v-2260v,

- materiały pomocy prawnej z P., T. oraz W. – k. 337-453,

- materiały z kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...) – k. 454-482, 539-763,

- opinia biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej – k. 939-949.

- opinia ustna biegłego J. W. – k. 2478v-2480v,

- analiza kryminalna połączeń telefonicznych – k. 928-937.

Na tle rozliczeń finansowych związanych z dostawą amfetaminy do N. doszło do konfliktu pomiędzy P. P. (2) i R. G., i przestali ze sobą współpracować.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,

- zeznania świadka P. W. – k. 5-16, 96-97, 903-910, 1340-1349, 1632-1638, 1644-1646, 1784-1786, 1919-1920, 1952-1953.

P. P. (1) skupił się następnie na współpracy z S.. P. P. (1)

załatwiał kurierów, rezerwował dla nich bilety na podróż, hotele. Kurierzy przewozili narkotyki najczęściej na tzw. „połyk”. Połykali przygotowane uprzednio pakunki. Narkotyki umieszczane były w prezerwatywach w ilości po ok. 8-10 g. Kurier połykał

z reguły około 40-70 takich pakunków i przewoził je samolotem w swoim organizmie. Kurierzy dostawali pieniądze bezpośrednio od odbiorców narkotyków lub w H. od S.. Kurierami byli M. M. (3), S. S. (1), B. R.,

H. N.. Pod koniec 2014 roku P. P. (1) wysłał też z H. A. Ś., aby zawiózł tzw. miksy do narkotyków, czyli dosypkę zwiększającą ich objętość, na M.. Substancje te na M. przewoził również J. S..

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia J. S. - k. 1314-1326, 1333-1334, 1405, 1584-1585, 1792-1793, 1859-1860, 2233v-2225,

-częściowe wyjaśnienia R. F. – k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v,

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,

- zeznania świadka P. W. – k. 5-16, 96-97, 903-910, 1340-1349, 1632-1638, 1644-1646, 1784-1786, 1919-1920, 1952-1953,

- materiały pomocy prawnej z P., T. oraz W. – k. 337-453.

R. F. był kolegą P. P. (1) od około 30 lat. Znali się

z G.. R. F. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. P. (1) i R. G.. Jego rola sprowadzała się do werbowania kurierów narkotykowych oraz organizowania narkotyków, w tym częściowo ich finansowania. Za jego pośrednictwem kurierami zostali w 2014 roku S. S. (1), B. R. i H. N.. P. P. (1) zawoził latem 2014 r. H. N. do H., gdzie H. N. połykał kokainę w ilości po 1000 g netto i przewoził ją następnie do S., W. i na C.. Latem 2014 r. H. N. został zatrzymany. W szpitalu wydał pakunki z kokainą i został przewieziony do jednostki penitencjarnej, gdzie zmarł po 2 dniach. R. F. otrzymywał od P. P. (1) kwotę co najmniej 1000 zł za każdy przejazd

H. N. z kokainą.

Podobnie wyglądał proceder przewożenia narkotyków przez B. R. i S. S. (1), którzy dokonywali przemytu wspólnie lub osobno. Osoby te również przewoziły narkotyki w swoim organizmie z H. po uprzednim połknięciu pakunków o masie netto od 320 g do 700g. Mężczyźni przewozili kokainę do T., W., S. i B.. Wyjazdy te organizowane były przez S., a ostatni wyjazd do B. przez nieustalonego mężczyznę z A.. B. R. przewiózł w ten sposób 2112,51 g netto kokainy, zaś S. S. (1)

1844,64 g netto kokainy. Za każdorazowy wyjazd tych kurierów R. F. otrzymywał nie mniej niż 1000 zł, P. P. (1) otrzymywał kwoty od 800 Euro do

1000 Euro i tyle samo otrzymywali sami kurierzy. W razie niepowodzenia pieniądze nie były wypłacane. W dniu 23 marca 2015 r. B. R. i S. S. (1)

zostali zatrzymani na lotnisku w P.. Mężczyźni przylecieli z R. de J.,

a portem docelowym ich podróży była B.. S. S. (1) przewoził wówczas

w swoim organizmie 30 prezerwatyw o zawartości 832,51 netto kokainy, zaś B. R. 20 prezerwatyw o zawartości 564,64 g netto kokainy. Zostali następnie skazani przez Sąd Okręgowy w Porto na kary 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia R. F. – k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v,

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,

- materiały pomocy prawnej z P. – k. 337-397,

- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 maja 2017 r. o sygn. akt III K 94/17 k. 2293-2300.

W listopadzie 2014 roku J. S. o ps. (...) wszedł w posiadanie 5 kg amfetaminy, którą przechowywał w czarnym worku na śmieci u R. F. na działce. J. S. zawiózł tę amfetaminę wraz z innym nieustalonym mężczyzną do N.. P. P. (1) znalazł za pomocą sieci Internet wypożyczalnię samochodów w S. i skierował do niej J. S.

i H. N.. Mężczyźni przywieźli ze S. wynajęty pojazd marki G. (...). R. F. i P. P. (1) zapakowali amfetaminę w paczki po ok. 600 g

i zawinęli je taśmą. Tak spakowaną amfetaminę w ok. 9 paczek ukryli w nadkole. Kurierzy pojechali do T., gdzie znaleźli nocleg w hotelu. Odbiorcą był mężczyzna o imieniu A., z którym kontaktował się P. P. (1). Pieniądze za te środki na prośbę P. P. (1) odebrał jego syn T. P. (1) z B. R.. W tym czasie J. S. i inny nieustalony mężczyzna pojechali do S. oddać wypożyczony samochód. T. P. (1) nie otrzymał jednak

żadnych pieniędzy, ponieważ odbiorcy powiedzieli, że amfetamina była bardzo złej jakości. W drodze powrotnej B. R. i T. P. (1) zabrali J. S. i nieustalonego mężczyznę i razem wrócili do G.. Na początku 2015 roku P. P. (1) porozumiał się z A., że zabierze amfetaminę złej

jakości i przywiezie mu nową. Zorganizował więc kolejny transport amfetaminy do N.. W zawiezieniu tej amfetaminy uczestniczyli A. Ś. i J. S.. A. Ś. wynajął samochód na terenie N. i zapakował łącznie 2 kg amfetaminy, którą zdobył J. S.. P. P. (1) przygotował uprzednio paczki po 500 g. A. Ś. i J. S. zawieźli amfetaminę osobom współpracującym z A.. Odebrali od nich wcześniej dostarczoną amfetaminę złej jakości w ilości 4 kg i otrzymali po 5 000 koron norweskich. Te 4 kg amfetaminy złej jakości J. S. miał wymienić u osoby, od której ją kupił. Również i tym razem pieniądze za dostarczone 2 kg amfetaminy odebrał z N. T.

P.. Ostatecznie J. S. nawiązał kontakt z innym dostawcą amfetaminy i załatwił 3 kg dla P. P. (1) i R. F., którzy złożyli się po 10 000 zł w tym celu. Również i tym razem amfetamina okazała się złej jakości więc mężczyźni nie otrzymali za nią żadnych pieniędzy.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia J. S. - k. 1314-1326, 1333-1334, 1405, 1584-1585, 1792-1793, 1859-1860, 2233v-2225,

- częściowe wyjaśnienia R. F. – k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v,

- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,

- zeznania świadka T. P. (1) – k. 979-981, 983-988, 1075, 1142-1146, 1195-1199, 1575-1576, 1757-1759, 1837-1838, 2258v-2260v,

- materiały z kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...) – k. 454-482, 539-763,

- opinia biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej – k. 939-949,

- opinia ustna biegłego J. W. – k. 2478v-2480v,

- analiza kryminalna połączeń telefonicznych – k. 928-937.

W marcu 2015 roku P. P. (1) odnowił kontakt z R. G.. Mężczyźni spotkali się w W.. R. G. zaproponował wówczas wspólny przemyt kokainy do A.. P. P. (1) miał w tym celu znaleźć kuriera. Skontaktował się z R. F., który z kolei zapytał J. S., czy nie zna kogoś, kto pojedzie do A.. Następnie J. S. ustalił ze swoim znajomym - C. P., że kurierem zostanie A. L. - konkubina C. P.. Za przywóz narkotyków z A. do B. miała ona otrzymać 10 000 zł. R. G. przekazał P. P. (2) pieniądze na jej podróż w kwocie 1500 euro, które ten przekazał następnie R. F..

A. L. rozmawiała na temat wyjazdu wyłącznie z C. P., który zawiózł ją w dniu 17 czerwca 2015 r. na autobus z G. do A.. Wtedy A. L. dowiedziała się, że to będzie wyjazd międzykontynentalny.

W A. A. L. zadzwoniła do swojego konkubenta i udała się do hotelu przez niego wskazanego. Po dwóch dniach nieznana osoba zostawiła pod drzwiami pokoju hotelowego kopertę z pieniędzmi. C. P. polecił A. L. opłacenie z nich swojego pobytu. Po kilku dniach pod drzwiami leżała kolejna

koperta, tym razem z pieniędzmi w kwocie 350 euro i biletem lotniczym do B. A. przez L. i R. de J.. A. L. skontaktowała się ponownie

z C. P. i powiedziała mu o bilecie lotniczym. Została wówczas poinformowana, że ktoś pojawi się na lotnisku i poinformuje o dalszych działaniach. Nikt się jednak nie pojawił na lotnisku i A. L. poleciała do L., gdzie

w rozmowie telefonicznej C. P. zapewnił ją, że w B. A. ma zarezerwowany pokój w hotelu na swoje nazwisko. Na miejscu okazało się, że nie ma takiej rezerwacji. A. L. samodzielnie znalazła nocleg i napisała wiadomość

SMS do C. P. z informacją, że nie było żadnej rezerwacji. Podała również nazwę hotelu, w którym się zatrzymała i otrzymała wiadomość zwrotną, że

ma czekać w tym hotelu. Po jakimś czasie zadzwonił do niej z zastrzeżonego numeru P. P. (1), przeprosił za problem z hotelem i polecił jej odebranie wiadomości

z recepcji. Po około 10 dniach na polecenie P. P. (1) nastąpiła zmiana hotelu, w którym A. L. przebywała dwa tygodnie.

Tam po raz pierwszy pojawił się E. G., z którym komunikowała się z trudem w języku rosyjskim. Mężczyzna ten kilka razy przychodził, aby opłacić hotel. Powiedział A. L., że będzie lecieć z jeszcze jedną osobą i muszą na tę osobę zaczekać.

W dniu 23 lipca 2015 r. A. L. otrzymała od obsługi hotelowej kopertę, w której były pieniądze

i bilet lotniczy do B. zakupiony przez E. G.. A. L. spakowała się i oczekiwała na taksówkę. Wówczas podeszedł do niej

E. G. i wręczył jej 8 par spodni dżinsowych. Spakował spodnie do walizki kobiety i poinformował ją, że jednak poleci sama. A. L. nie chciała zabrać spodni

i wówczas E. G. złapał ją za rękę i powiedział „masz syna i masz

to zabrać”. Taksówkarz zawiózł A. L. na lotnisko i zaprowadził ją do stanowiska odprawy bagażowej. Oddalił się dopiero, jak został nadany bagaż rejestrowy. Następnie zadzwonił telefon, ale nikt nie odpowiadał. Kiedy A. L. podeszła

do stanowiska odprawy osobistej, to czekali na nią już funkcjonariusze służby celnej.

W oczekiwaniu na bagaż rejestrowy zapytali, czy kobieta ma męskie spodnie

dżinsowe w swoim bagażu. Jeden z funkcjonariuszy powiedział, że E. G. poinformował ich, że A. L. próbuje przewieźć narkotyki w spodniach dżinsowych. Kontrola bagażu wykazała, że w spodniach dżinsowych znajdowało się

5 800 gramów netto kokainy. A. L. posiadała bilet lotniczy na trasie – B. – L. – R. de J. A. w terminie 23.06.2015r. do 25.06.2015r.,

a z powrotem w terminie 05.07.2015r. do 06.07.2015r.

Po zatrzymaniu A. L. zadzwoniła do C. P.

i poinformowała go, że została zatrzymana. Mężczyzna nie uwierzył jej i powiedział, że ma informację, że kobieta ukrywa się z narkotykami na terenie E..

W dniu 14 września 2016 roku w A. A. L. została skazana za przewóz narkotyków na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywała w Zakładzie Karnym numer (...) w B. A. do dnia 7 lipca 2017 roku, kiedy to ze względu na stan zdrowia została zwolniona i deportowana na terytorium P..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia J. S. - k. 1314-1326, 1333-1334, 1405, 1584-1585, 1792-1793, 1859-1860, 2233v-2225,
- częściowe wyjaśnienia R. F. – k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v,
- częściowe wyjaśnienia C. P.- k. 1279-1282, 1468-1470, 1844-1845, 2242v-2244,
- zeznania świadka P. P. (1) – k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v,
- zeznania świadka T. P. (1) – k. 979-981, 983-988, 1075, 1142-1146, 1195-1199, 1575-1576, 1757-1759, 1837-1838, 2258v-2260v,
- częściowe zeznania świadka A. L. - k. 2345-2366,
- dokumentacja dotycząca zatrzymania A. L. w A. - k. 2367-2398,
- materiały z kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...) – k. 454-482, 539-763,
- opinia biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej – k. 939-949,
- opinia ustna biegłego J. W. – k. 2478v-2480v,
- analiza kryminalna połączeń telefonicznych – k. 928-937,
- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III K 94/17- k. 2293-2300,
- protokół oględzin rzeczy C. P. – k. 1423-1448.

Pod koniec 2015 roku T. P. (1) w G. przekazał swojemu koledze P. J. ps. (...) 100 gram kokainy celem rozprowadzenia. Kokainę tę sprowadził uprzednio P. P. (1) od R. G..

P. J. sprzedał w G. na parkingu koło basenu P. C. kokainę w łącznej ilości 4,5 grama w cenie 200 zł za gram. W grudniu 2015 r. P. C. nabył 1 g kokainy, w styczniu 2016 r. ponownie nabył 1 g kokainy, zaś w kwietniu 2016 r. nabył 2,5 g kokainy. Z kolei D. P. P. J. sprzedał łącznie dwa gramy kokainy również w cenie 200 zł za gram. Pierwsza transakcja miała miejsce w grudniu 2015 r., zaś druga w styczniu 2016 r.

Dowód:

- wyjaśnienia P. C. - k. 1828-1831, 1877-1878, 2225,
- zeznania świadka T. P. (1) – k. 979-981, 983-988, 1075, 1142-1146, 1195-1199, 1575-1576, 1757-1759, 1837-1838, 2258v-2260v,
- zeznania świadka P. J. – k. 1604-1606, 1729-1732, 1737-1738, 1874-1875,
- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III K 301/16 – k. 2301-2302.

W toku śledztwa przeprowadzono kontrole operacyjne o kryptonimach: (...), (...), (...), (...) i (...), podczas których zarejestrowano szereg rozmów telefonicznych R. F., P. P. (1), J.

S. i C. P.. Rozmowy dotyczyły działalności grupy w zakresie organizowania przewozu narkotyków przez kurierów.

Dowód:

- materiały z kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...) – k. 454-482, 539-763,
- opinia biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej – k. 939-949,
- opinia ustna biegłego J. W. – k. 2478v-2480v,
- analiza kryminalna połączeń telefonicznych – k. 928-937.

W dniu 8 grudnia 2015 roku w G. R. G. został zatrzymany.

Tego samego dnia zatrzymano również R. F.. Policja dokonała przeszukania w R. altany, znajdującej się na terenie ogródków działkowych, należącej do R. F. i jego rodziny. W altanie ujawniono torbę, w której znajdowała się amfetamina w ilości 1464,8 g netto.

W dniu 20 stycznia 2016 r. funkcjonariusze Policji zatrzymali C. P. oraz J. S..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia R. F. – k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v,
- sprawozdanie z badań z zakresu chemii - k. 1094-1095,
- opinia z zakresu chemii – k. 1191-1192,
- protokół zatrzymania oskarżonego R. F. – k. 1031,
- protokół zatrzymania oskarżonego C. P. – k. 1266,
- protokół zatrzymania oskarżonego J. S. – k. 1290.

Oskarżony R. F. posiada wykształcenie średnie, przed zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem pracował jako kierowca taksówki za wynagrodzeniem 2500 zł miesięcznie. W 2015 roku osiągnął dochód w wysokości 2664,88 zł. Nie posiada majątku większej wartości. Jest żonaty i posiada dwoje dorosłych dzieci. Dotychczas nie był karany sędownie. Nie był również leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

- dane osobopoznawcze - k. 1051, 2154, 2217v,
- karta karna – k. 2327,
- informacja o dochodach w 2015 r. - k. 2015.

R. F. w toku postępowania składał zmienne wyjaśnienia. W toku śledztwa przyznał się jedynie w toku śledztwa do posiadania amfetaminy, ujawnionej w toku przeszukania jego altany w R.. W pozostałym zakresie nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów.

W toku pierwszego przesłuchania wyjaśnił, że znaną w jego altanie amfetaminę dostał od P. P. (1) około 2-3 miesiące wcześniej na przechowanie. Wielokrotnie prosił kolegę, aby odebrał pakunek, jednakże P. P. (1) tego nie uczynił. Wyjaśnił, że po raz pierwszy przechowywał narkotyki dla P. P. (1). R. F. zaprzeczył, aby nakłonił A. L. do przewozu kokainy, nie znał jej i nie miał nic wspólnego z jej wyjazdem. Dowiedział się od P. P. (1) o jej zatrzymaniu. Oskarżony przyznał, że skontaktował S. S. (1)

i B. R. z P. P. (2) na początku 2015 roku. Wyjaśnił, że P. P. (1) to jego kolega z dawnych lat i zna go 25 lat. Miał otrzymać około 2 000 zł za znalezienie S. S. (1), ale nic nie dostał z uwagi na zatrzymanie kurierów w P..

W czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania R. F. wyjaśnił, że otrzymał amfetaminę od nieznanego mężczyzny, a nie bezpośrednio od P. P. (1).

Podczas kolejnego przesłuchania w toku śledztwa R. F. przyznał się do zarzutu usiłowania wprowadzenia do obrotu zabezpieczonej w R. amfetaminy. Nie przyznał się natomiast do pozostałych zarzutów twierdząc, że nie wiedział, iż osoby z którymi się kontaktował to zorganizowana grupa. Wyjaśnił, że nikogo nie nakłaniał do wyjazdu z narkotykami. Przyznał, że P. P. (1) zwrócił się do niego o znalezienie osób w celu przewozu narkotyków i wówczas polecił S. S. (1), za którego otrzymał jakieś pieniądze raz albo dwa, ale nie pamiętał w jakiej wysokości. Nie namawiał B. R. do wyjazdu z narkotykami. Kiedy P. P. (1) zwrócił się do R. F., aby ten znalazł kogoś do przywiezienia narkotyków z A., to skontaktował się w tej sprawie z J. S., którego poznał podczas podróży taksówką.

W dniu 22 lutego 2016 r. R. F. wyjaśnił, że znał H. N., który zmarł w 2014 roku na C. po tym, jak został zatrzymany na przemyśle narkotyków, prawdopodobnie dla P. P. (1). R. F. wyjaśnił, że według jego wiedzy H. N. przewoził narkotyki 2 lub 3 razy w 2014 roku.

W 2015 roku R. F. dał P. P. (2) 10 000 zł na zakup narkotyków, ale ostatecznie nie odzyskał tych pieniędzy i nic na tym nie zarobił.

Podczas kolejnego przesłuchania w toku śledztwa R. F. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

W dniu 13 maja 2016 r. R. F. wyjaśnił, że P. P. (1) zwrócił się do niego w celu znalezienia osób do pracy w H., ale początkowo oskarżony nie wiedział, że osoby te miały przewozić narkotyki. Dowiedział się dopiero od H. N. we wrześniu 2014 r. Stwierdził, że dostawał od P. P. (1) czasami pieniądze po 1000 lub 2000 zł. R. F. wiedział natomiast, że S. S. (1) będzie jechał po narkotyki, ale go do tego nie namawiał. R. F. wyjaśnił, że dostawał pieniądze za każdym razem, kiedy B. R. i S. S. (1) jechali. Powiedział, że sam nie przewoził nigdy narkotyków. R. F. przyznał, że przed tym jak dał P. P. (2) 10 000 zł na zakup amfetaminy, to złożył się z nim po 15 000 zł na 5 kg amfetaminy, ale nie otrzymał w zamian żadnych pieniędzy. Amfetaminę spakował P. P. (1) do samochodu wypożyczonego na terenie N.. Pierwszy wyjazd był w kwietniu 2015 r., a drugi w lipcu 2015 r.

W dniu 21 lipca 2016 r. R. F. przyznał się ponownie do usiłowania wprowadzenia do obrotu znalezionej w jego altanie w R. amfetaminy. Przyznał się też do namówienia S. S. (1) do przewozu narkotyków oraz do przekazania pieniędzy P. P. (2) na zakup amfetaminy.

Podczas kolejnego przesłuchania R. F. odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony nie przyznał się przed Sądem do popełnienia przypisanych mu czynów. Wyjaśnił przed Sądem, że skontaktował S. S. (1) z P. P. (2), ale nie wiedział, że chodzi o przewóz narkotyków i nie otrzymał za to żadnych pieniędzy. Dostawał jedynie pieniądze za wykonanie usługi przewozu do B. albo jak P. P. (1) poprosił o przewiezienie S. R.. Wyjaśnił również, że był łącznikiem pomiędzy P. P. (2) a J. S.. Zmienił swoje wyjaśnienia i powiedział przed Sądem, że pożyczał

P. P. (2) pieniądze, ale nie wiedział, że są na narkotyki. P. P. (1) był na dworcu, kiedy A. L. miała jechać do H. i zadzwonił do oskarżonego, że jej nie ma. Na jego polecenie R. F. zadzwonił do J. S., który powiedział, że A. L. wsiadła do autobusu ale w N. S., nie zaś w G.. R. F. nie wiedział, że miała przewozić narkotyki.

Oskarżony J. S. ps. (...) posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest spawaczem. Przed osadzeniem w Areszcie Śledczym był bezrobotny

i utrzymywał się z prac dorywczych, za które otrzymywał wynagrodzenie ok. 300-500 zł miesięcznie. Jest żonaty i posiada troje dorosłych dzieci. Nie posiada majątku większej wartości. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżony był uprzednio sześciokrotnie karany sądownie za przestępstwa skarbowe, prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, rozboje oraz kradzież z włamaniem.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 1314-1315, 2155, 2217v,

- karta karna – k. 2329-2330,

- informacja o dochodach w 2015 r. - k. 2021.

J. S. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Podczas pierwszego przesłuchania wyjaśnił, że był dwa lub trzy razy w N. na polecenie P., którego nazwiska nie znał. W N. był z nim A. Ś. oraz C. P.. Wyjaśnił, że prawdopodobnie to P. kontaktował się z C. P.. Celem wyjazdu był przewóz środków, które określił jako „koks, coś na wzmocnienie organizmu”. Samochód otrzymał już zapakowany od P., który zapewniał, że środki te są legalne. J. S. otrzymał od P. pieniądze za te wyjazdy w niewielkiej wysokości, nie pamiętał jednak dokładnej kwoty. Na miejscu zaparkował we wskazanym przez P. miejscu i czekał na przybycie odbiorców, którzy zabrali pojazd i zwrócili po około godzinie. Wskazał, że P. proponował mu wyjazd do A., ale się nie zgodził. J. S. zapytał C. P., czy nie chce pojechać i wówczas otrzymał informację, że jego konkubina może pojechać. J. S. spotkał się w tej sprawie z C. P. i P.. Dodał, że nie zna A. L. i jedynie słyszał, że pojechała z N. S. do H. lub B., nie wiedział jednak, że miało to związek z narkotykami.

Podczas kolejnego przesłuchania w toku śledztwa J. S. wyjaśnił, że znajomi mówią do niego (...). Po odczytaniu wyjaśnień P. P. (1)

o wyjeździe do N. w listopadzie bądź grudniu 2014 r. stwierdził, że nie

załatwiał żadnych narkotyków i przewoził odżywki dla sportowców ze swoim kolegą –R. M.. Najpierw jednak pojechali po samochód do wypożyczalni

w S.. Na miejscu samochód przekazali mężczyznom, od których otrzymali pieniądze na drogę. Pojechali oddać auto do S. i przyjechali po nich mężczyźni od P. P. (1), z którymi wrócili do G.. To był pierwszy wyjazd i J. S. nie otrzymał żadnych pieniędzy. Za drugim razem wracał z zepsutymi odżywkami zapakowanymi w paczki. Z C. P. był w N.

w 2015 r., kiedy było ciepło. Powiedział koledze, że celem wyjazdu jest przewóz odżywek. Po chwili J. S. wyjaśnił odmiennie, że powiedział C. P., że jadą na wycieczkę i jego towarzysz nie wiedział o odżywkach. Najpierw R. F. zawiózł ich do N. po samochód do wypożyczalni. Schemat wyjazdu był taki sam jak za pierwszym razem. J. S. opisał przebieg organizacji wyjazdu A. L.. Wskazał, że zaproponował C. P. wyjazd do A. do legalnej pracy. Następnie okazało się, że jego konkubina jednak sama tam pojedzie. J. S. otrzymał pieniądze na zakup biletu na autobus dla A. L., ale nie pamiętał, czy sam go kupił. Wyjaśnił,

że pośredniczył w rozmowach pomiędzy C. P. a P. P. (2). A. L. w trakcie wyjazdu kontaktowała się ze swoim konkubentem,

a ten dzwonił do J. S.. Wówczas J. S. kontaktował się

z P. P. (2). Po zatrzymaniu A. L. P. P. (1) obiecał pomoc dla A. L.. Zorganizował dla C. P. i J. S. przewóz narkotyków, który jednak nie doszedł do skutku. J. S. był podczas

rozmowy P. P. (1) i R. F. o wyjeździe C. P.

z narkotykami.

Podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania J. S. ponownie wyjaśnił, że był przekonany, że przewoził odżywki dla sportowców, nie wiedział o narkotykach.

Oskarżony nie przyznał się przed Sądem do popełnienia zarzuconych mu czynów i podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego. Wyjaśnił, że środki dla sportowców zostały ukryte w samochodzie, ponieważ podobno w przeszłości podczas kontroli Policja je zabrała. Gdyby oskarżony wiedział, że to były narkotyki, to nie zgodziłby się na ich przewóz. Odnośnie wyjazdu A. L. wyjaśnił, że P. P. (1) szukał osób, które pojadą w celu prowadzenia działalności gospodarczej. Dopiero po jej zatrzymaniu dowiedział się o narkotykach. Wyjaśnił ponadto, że R. F. to jego kolega i za jego pośrednictwem poznał P. P. (1).

Oskarżony C. P. posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem - mechanikiem. Utrzymuje się z renty w wysokości 717 zł miesięcznie. W 2015 r. osiągnął dochód w wysokości 8513,16 zł. Jest rozwiedzony i posiada dorosłą córkę. Nie posiada majątku większej wartości. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Leczył się neurologicznie z powodu krótkotrwałego epizodu niepamięci całkowitej w styczniu 2018 r. Biegli psychiatrzy stwierdzili u oskarżonego zaburzenia osobowości manifestujące się obniżeniem pamięci, uwagi drobiazgowością i rozwlekłością w myśleniu, co jednak nie stanowiło przeszkody dla pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej przy zapewnieniu mu pomocy obrońcy. Oskarżony był uprzednio karany sędownie przez Sąd Rejonowy w Głogowie w sprawie o sygn. akt II K 1410/16 za pomocnictwo lub podżeganie do oszustwa.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 1279-1280, 2156, 2217v,
- karta karna – k. 2331-2332,
- informacja o dochodach w 2015 r. - k. 2016,
- dokumentacja medyczna – k. 2473-2477,
- opinia psychiatryczna – k. 2468-2471.

Oskarżony C. P. podczas pierwszego przesłuchania wyjaśnił, że zna J. S. od wielu lat, razem pracowali w jednej firmie. Odnowili kontakt w 2014 roku i w lipcu 2015 roku pojechali razem do N.. C. P. wyjaśnił, że nie wiedział nic o narkotykach. Wyjazd ten miał związek z wyjazdem A. L. do A.. J. S. zaproponował prowadzenie firmy przewozowej, która miała transportować towary do P.. Dopiero po jej zatrzymaniu dowiedział się o przewozie narkotyków. Następnie J. S. zaproponował C. P. wyjazd do N. po odbiór dwóch P., którzy tam pracowali. J. S. zaproponował, aby skorzystać z samochodu wypożyczalni w B.. J. S. nie pakował samochodu w obecności C. P. i nic nie mówił o przewożeniu narkotyków. W N. była taka sytuacja, że J. S. poszedł sam na jakieś spotkanie. Ostatecznie pracownicy nie zostali zabrani, ponieważ nie mogli wrócić do P. - tak powiedział oskarżonemu J. S.. C. P. wyjaśnił, że w N. spędzili dwie noce i nie miał wiedzy ani o przewożeniu narkotyków, ani odżywek dla sportowców. C. P. otrzymał 800 zł od J. S. za wyjazd do N..

W zakresie wyjazdu A. L. C. P. wyjaśnił w dniu 7 marca 2016 r., że J. S. zaproponował, aby prowadzili działalność w P.. Wyjazd miał finansować jego kolega. Najpierw jednak jedna osoba miała zostać przeszkolona na terenie E. i w tym celu A. L. wyjechała w czerwcu 2015 r. W trakcie jej pobytu w H. C. P. dowiedział się od niej, że leci do A. w celu zapoznania się z warunkami założenia firmy w P.. W dniu 23 lipca 2015 r. A. L. zadzwoniła i poinformowała, że została zatrzymana na

lotnisku za przemyt narkotyków. C. P. wyjaśnił, że wówczas skontaktował się z J. S., który miał zorganizować dla niej pomoc.

Podczas kolejnego przesłuchania C. P. wyjaśnił, że wyjazd do N. nie miał nic wspólnego z wyjazdem A. L. do A., a J. S. nigdzie sam nie wychodził. Z N. mężczyźni wrócili 29 czerwca 2015r.

Oskarżony C. P. nie przyznał się przed Sądem do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyjaśnił, że miał trudności finansowe i mógł jedynie dorobić jako kierowca. Dlatego zgodził się pojechać do N., ale nie miał pojęcia o narkotykach. Wynajęcie samochodu z B. było tańsze niż wypożyczenie w P.. Nie był pewien, kto rezerwował nocleg w N., ale prawdopodobnie P. P. (1). Dodał, że bilet na autobus dla A. L. otrzymał od J. S.. Stwierdził, że za wyjazd do N. otrzymał 400 zł a nie 800 zł.

Oskarżony P. C. posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest fizjoterapeutą i prowadzi działalność gospodarczą z zakresu rehabilitacji. Osiąga dochód w wysokości 5 000 zł miesięcznie i jest współwłaścicielem działki budowlanej w R. o powierzchni 10 arów o wartości 120 000 zł. Jest żonaty i posiada dwoje małoletnich dzieci w wieku 5 i 2 lat, pozostających na jego utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był także karany sędownie.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 1828-1829, 2157, 2217v,

- karta karna – k. 2326,

-informacja o dochodach w 2015 r. - k. 2023.

P. C. wyjaśnił w toku śledztwa, że kupił maksymalnie dwa razy po 1 g kokainy od znajomego, do którego zwracał się (...). Drugi raz mógł być w styczniu 2016 r. Zapłacił po 200 zł za 1 g kokainy.

Oskarżony podtrzymał przed Sądem złożone w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia i przyznał, że kupił dwa razy po 1 g kokainy płacąc za każdym razem 200 zł.

Oskarżony D. P. posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem - elektronikiem. Zatrudniony jest jako ślusarz - mechanik w (...) za wynagrodzeniem 3000 zł miesięcznie. Jest właścicielem trzech pojazdów: A. (...) o wartości 25 000 zł, A. (...) o wartości 10 000 zł oraz S.

F. o wartości 3 000 zł. W 2015 roku osiągnął dochód w wysokości 112 766,61 zł. Jest żonaty i posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci w wieku 5 i 11 lat. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był karany sędownie za prowadzenie pojazdu mimo decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień przez Sąd Rejonowy w Lubinie w sprawie o sygn. akt II K 262/17.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 1849-1850, 2157, 2217v,

- karta karna – k. 2333-2334,

- informacja o dochodach w 2015 r.- k. 2020.

D. P. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do postawionego mu wówczas zarzutu i wyjaśnił, że zna P., na którego wszyscy mówią (...). Gra z nim w badmintonu dwa razy w tygodniu, ale nie kupował od niego narkotyków.

Oskarżony również przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów nie budzą wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków P. P. (1), P. W., T. P. (1) oraz materiałach kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...). Wysoką wartość dowodową Sąd przypisał również opiniom specjalistycznym. Sąd częściowo oparł ustalenia faktyczne o wyjaśnienia oskarżonego R. F., J. S., C. P. i P. C..

Analizując osobowy materiał dowodowy Sąd dostrzegł liczne rozbieżności.

Z tego powodu z dużą ostrożnością dokonano analizy i oceny tak wyjaśnień oskarżonych, jak i zeznań świadków. Ustalenie przebiegu zdarzenia było możliwe jedynie w zestawieniu relacji oskarżonych i świadków z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności w postaci materiałów z kontroli operacyjnych, opinii specjalistycznych oraz dokumentów. Dopiero analiza całości materiału dowodowego pozwoliła na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego.

Sąd częściowo dał wiarę R. F., w szczególności w zakresie przyznania się do usiłowania wprowadzenia do obrotu amfetaminy przechowywanej

w R.. Na podstawie relacji oskarżonego Sąd ustalił, że R. F.

znał dobrze P. P. (1) i na jego prośbę zwerbował S. S. (1), B. R. oraz A. L. do przewozu narkotyków. Wprawdzie oskarżony stwierdził początkowo, że nie wiedział nic o przewożeniu przez wskazane osoby narkotyków, jednak w dalszych wyjaśnieniach przyznał, że wiedział, iż S. S. (1) miał przewozić narkotyki. Przyznał także, że dostawał jakieś pieniądze za niego

i B. R. od P. P. (1). Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazał, że dał P. P. (2) łącznie 25 000 zł na zakup amfetaminy. Sąd za wiarygodne uznał także wyjaśnienia oskarżonego

w zakresie kontaktowania się z J. S. i P. P. (2) w sprawie A. L.. Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia oskarżonego,

w których zaprzeczył udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz działalności narkotykowej P. P. (1). Zarówno zeznania P. P. (1), jak i materiały kontroli operacyjnych wraz z opinią ustną i pisemną J. W. doprowadziły Sąd do odmiennych ustaleń. R. F. miał pełną świadomość uczestnictwa w zorganizowanej grupie, znał jej strukturę i swoją rolę.

Walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. S. Sąd przypisał jedynie w zakresie samego faktu odbywania podróży do N. oraz znajomości z R. F. i P. P. (2). Sąd oparł również

ustalenia faktyczne częściowo na relacji oskarżonego w zakresie wyjazdu A. L. do A. w części dotyczącej osób zaangażowanych w jej wyjazd oraz

w zakresie pomocy C. P. po jej zatrzymaniu. W znacznej

jednak części wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne. Są sprzeczne nie tylko ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ale i z zasadami logiki

i doświadczenia życiowego. Trudno bowiem uznać, że oskarżony mógł nie wiedzieć

o tym, że przewozi do N. narkotyki. Skoro bowiem miały to być środki wzmacniające organizm, to niezrozumiałe jest wykazywanie takiej ostrożności przy

ich przewożeniu. Nielogiczne jest zarówno kamuflowanie rozmów telefonicznych, jak

i ukrywanie tych substancji w poszczególnych częściach samochodu. Nielogiczne

jest także wynajmowanie w tym celu pojazdu za granicą i przywożenie go najpierw do G.. Brak jest podstaw do wnioskowania o to, że sprawcy zadali sobie tyle trudu, gdyby w istocie przewóz dotyczył legalnych odżywek dla sportowców. Oskarżony ponadto kilkakrotnie podawał sprzeczne informacje, co również rzuca cień na jego wiarygodność. Należy wskazać, że C. P. choć również nie przyznał się do przewożenia narkotyków, to jednak podał odmienną wersję w zakresie wyjazdu z J. S.. J. S. początkowo twierdził, że prawdopodobnie informował kolegę, że celem wyjazdu jest przewiezienie odżywek, następnie jednak podał, że powiedział C. P., że wyjazd ten ma być wycieczką. Tymczasem C. P. wyjaśnił, że jechał jako kierowca, aby przywieźć dwóch pracowników z powrotem do P.. Obie wersje są jednak nieprawdziwe i na tyle wysoce nieprawdopodobne, że odmówił w tym zakresie wiary oskarżonemu również w zakresie ich wiedzy o przewożonych substancjach. Sąd miał przy tym na uwadze, iż nielogiczne jest, aby J. S. kontaktował swoich znajomych z P. P. (2) i nie miał wiedzy w jakim celu.

Z opisanych wyżej przyczyn za niewiarygodne w znacznej części Sąd uznał wyjaśnienia C. P.. Wyjaśnienia oskarżonego, w których

stwierdził, że nie wiedział o tym, że zostały przewiezione do N. narkotyki są nielogiczne i sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W szczególności trudno przyjąć, że sprowadzenie samochodu z B. do G. było uzasadnione względami ekonomicznymi. Oskarżony zmiennie wyjaśniał

w zakresie ewentualnego spotkania J. S. z innymi osobami. Nie

potrafił uzasadnić powodu przewożenia pracowników do P. i zmienił wyjaśnienia w zakresie otrzymanej kwoty pieniędzy. Również relacja oskarżonego w zakresie wyjazdu A. L. była w znacznym stopniu niewiarygodna. Oskarżony wyjaśnił, że planował prowadzić działalność gospodarczą w P., choć nie zna języków obcych i nie posiada wiedzy na temat dopełnienia koniecznych w tym celu

formalności. Z wyjaśnień R. F. wynika natomiast, że od początku celem wyjazdu do A. był przewóz narkotyków. Biorąc zatem pod uwagę wiarygodne zeznania P. P. (1), częściowe wyjaśnienia R. F., relację A.

L. oraz materiały kontroli operacyjnych (...) i (...) wraz z opiniami J. W. Sąd dał wiarę oskarżonemu jedynie w zakresie daty wyjazdu A. L. i jej zatrzymania, utrzymywaniu z nią kontaktu w trakcie jej pobytu poza granicami kraju, a także w zakresie faktu wyjazdu z J. S. do N. i planowaniu wyjazdu do A..

Za częściowo wiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia oskarżonego

P. C., na podstawie których ustalił datę oraz cenę nabycia przez oskarżonego kokainy od P. J.. Sąd nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego

w zakresie ilości zakupionej kokainy. Na podstawie wiarygodnych zeznań P. J. Sąd ustalił, że P. C. kupił łącznie 4,5 g kokainy. Wyjaśnienia oskarżonego w znacznej mierze korelują z relacją P. J., który dokonał sprzedaży narkotyków oskarżonemu i wobec tego należało je uznać za wiarygodne.

Wyjaśnienia D. P. należało uznać za niewiarygodne. Oskarżony

złożył zmienne wyjaśnienia. Początkowo wskazał, że nie przypomina sobie, aby kupował amfetaminę od znajomego P., na którego wszyscy mówią Chaos, zaś przed Sądem wyjaśnił, że nie było takiej sytuacji, a P. J. go pomógł w swoich wyjaśnieniach. Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym relację P. J., Sąd nie skorzystał przy ustalaniu

stanu faktycznego z wyjaśnień D. P.. P. J. zeznał, że sprzedał kokainę D. P. w grudniu 2015 r. lub w styczniu 2016 r.

Istotnym dowodem, na którym Sąd oparł znaczną część ustaleń faktycznych

są zeznania świadka P. P. (1), który był jednym z głównych organizatorów przestępczego procederu i został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. akt III K 94/17 m.in. za kierowanie w okresie od wiosny 2014 r. do grudnia 2015 r. zorganizowaną grupą przestępczą oraz dokonanie przemytu i wprowadzenie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, dokonanych za pośrednictwem kurierów: H. N., B. R., S. S. (1), A. L. i innych. P. P. (1) został również skazany za przekazanie P. J. w listopadzie 2015 r. 100 g kokainy celem dalszego rozprowadzenia. W swoich zeznaniach świadek ten nakreślił sposób w jaki powstała grupa, w której

uczestniczyli między innymi oskarżeni R. F. i J. S. oraz tryb jej funkcjonowania. Z zeznań świadka P. P. (1) wynikało, że współpracował on równocześnie w sumie z trzema grupami. Jedną z nich była związana z osobą S., który przebywał w H., druga była związana z osobą T., który przebywał w N., a trzecia dotyczyła współpracy z R. G..

Z obszernych i wielowątkowych zeznań świadka P. P. (1) wynika, że zarówno w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, jak też w okresie późniejszym byli wysyłani do A. kurierzy, których zadaniem był przywóz na teren E. środków odurzających w postaci kokainy.

Na podstawie relacji P. P. (1) Sąd ustalił, że świadek poznał S. S. (1) i R. R. (2) przez R. F.. Jak zeznał świadek: „To on ich faktycznie znalazł na moją prośbę. Każdy z nich jeździł z narkotykami kilka razy, czasami jechali osobno, a czasami razem. Wozili od 40 kulek do 70 kulek. Kulka mogła ważyć od 8 do 10 gram. Oni przewozili narkotyki, połykając je. F. dostawał za każdorazowy wyjazd z narkotykami S. i R. po 500 euro (...) Możliwe, że oni pojechali 5 razy”. O zatrzymaniu wskazanych osób w P. P. P. (1) dowiedział się od R. F.. P. P. (1) dzielił się z R. F. pieniędzmi ze sprzedaży narkotyków, a nie za samo znalezienie kurierów. Świadek zeznał, że za jego pośrednictwem poznał również H. N., który po zatrzymaniu zmarł na C.. P. P. (1) opisał, jak przebiegał przemyt narkotyków z udziałem kurierów. Na tej podstawie Sąd ustalił, że wyjazdy te były co do zasady organizowane przez mężczyznę o imieniu S.. Kurier jechał z P. najpierw do H., gdzie połykał przygotowane pakunki z narkotykami. W zamian za ich przewiezienie kurier otrzymywał pieniądze w kwotach ok. 800-1000 euro i tyle samo otrzymywał P. P. (1).

Z dalszej części zeznań świadka P. P. (1) wynikało, że w marcu 2015 roku odnowił kontakt z R. G. i obaj spotkali się w W.. R. G. zaproponował mu wówczas wspólny przemyt kokainy do A.. P. P. (1) zapytał wówczas R. F., czy nie znajdzie takiego kuriera. Za pośrednictwem J. S. została zwerbowana A. L.. R. F. poinformował P. P. (1), że znalazł osobę, która zgodziła się polecieć do A.. A. L. miała otrzymać w zamian 10 000 zł, ale nikt nie otrzymał pieniędzy za ten przemyt z uwagi na zatrzymanie A. L. na lotnisku. P. P. (1) zeznał, że rozmawiał telefonicznie z A. L., ale nigdy osobiście. Świadek otrzymał 1500 euro od R. G. na opłacenie hotelu. Pieniądze zostały przekazane R. F. lub J. S.. Po jej zatrzymaniu J. S. i C. P. pojechali zawieźć do N. amfetaminę, ponieważ potrzebne były pieniądze dla A. L..

J. S. załatwił w listopadzie bądź w grudniu 2014 r. 5 kg amfetaminy, a P. P. (1) znalazł kupca na terenie N.. Amfetamina była przechowywana u R. F. na działce. Narkotyki jednak nie zostały sprzedane, ponieważ były bardzo złej jakości. Amfetamina została zapakowana w ok. 9 paczek po ok. 600 g i ukryta w nadkolach samochodu przez P. P. (1) i R. F.. Samochód został wypożyczony i przywieziony ze S.. Następnie J. S. pojechał z mężczyzną, który zmarł w maju 2015 r. do N.. T. P. (1) pojechał na polecenie ojca odebrać pieniądze za przywiezioną amfetaminę, ale ich nie otrzymali z uwagi na złą jakość amfetaminy. P. P. (1) zeznał, że J. S. załatwił w lutym 2015 r. 2 kg amfetaminy, która miała być lepszej jakości i zawiózł ją z A. Ś. i T. P. (1) przywiózł za nią pieniądze. P. P. (1) rozliczył się z tych pieniędzy z J. S. i A. Ś.. Następnie J. S. załatwił z innego źródła 3 kg amfetaminy, za którą zapłacili R. F. i P. P. (1) w kwotach po 10 000 zł. Środki te zostały zawiezione do N. przez J. S. i C. P. pod koniec lipca 2015 r., ale nie otrzymali pieniędzy z uwagi na złą jakość amfetaminy, odebrali jedynie pieniądze za przewiezione wcześniej odżywki przez P. J.. J. S. przywiózł z powrotem do P. 3 kg amfetaminy i wymienił ją na amfetaminę dobrej jakości. Przekazał ją R. F., który następnie przechowywał ją na swojej działce aż do zatrzymania przez Policję.

Podobnie w zgodzie z zeznaniami świadka P. P. (1) pozostawały zeznania jego syna – świadka T. P. (1). Świadek ten przyznał, że pod koniec 2014 roku został przez swojego ojca wtajemniczony w sprawy związane

z obrotem narkotykami. Za pośrednictwem ojca poznał oskarżonego R. G. i R. F., którzy zajmowali się sprowadzeniem i dystrybucją kokainy.

Świadek przyznał, że sam zawoził te osoby na lotnisko w Belgii. Świadek potwierdził też to, co zeznał świadek P. P. (1), że faktycznie na prośbę ojca jeździł do N. w celu przywiezienia pieniędzy, które miały stanowić zapłatę za wcześniej przetransportowane tam narkotyki.

Świadek P. P. (1) w swoich zeznaniach opisał też okoliczności wysłania jako kuriera do A. A. L.. Wskazał, iż po tym jak odnowił kontakt z oskarżonym R. G., oskarżony ten chciał wysłać kolejnego kuriera do A. po kokainę. P. P. (1) skontaktował się wówczas z R. F., który polecił A. L.. Za przywóz narkotyków z A. miała otrzymać 10 000 zł. R. G. przekazał P. P. (2) pieniądze na jej podróż w kwocie 1500 euro, które ten przekazał R. F.. A. L. wyleciała z H. i została zatrzymana w drodze powrotnej jak próbowała przewieźć kokainę. Podobnie świadek T. P. (1) wskazał, że wiedział od ojca o kobiecie, która miała lecieć do A. po narkotyki i w tej sprawie dzwonił nawet do niego oskarżony R. G.. Sąd uznał, że zeznania świadka P. P. (1) zasługiwały w tym zakresie na wiarę, chociaż A. L., R. F., a także C. P. i J. S. nie potwierdzili jego wersji, zaprzeczając temu, aby A. L. miała pojechać do A. w celu przywozu narkotyków.

Świadek T. P. (1) opisał także sytuacje związane z narkotykami, w których brał udział jego kolega – P. J. ps. (...). T. P. (1) zeznał, że na prośbę ojca szukał kogoś kto chciałby kupić próbki kokainy, która pochodziła od oskarżonego R. G.. Nabywcę znalazł w osobie P. J., któremu w swoim mieszkaniu przekazał 100 gram kokainy. Przesłuchany w charakterze świadka P. J. potwierdził to, co wynikało z zeznań świadka T. P. (1). Przyznał, że w listopadzie 2015 roku otrzymał 100 gram kokainy od T. P. (1), której część sprzedał D. P. i P. C.. Świadek wskazał też organom ścigania miejsce przechowywania pozostałej ilości kokainy. T. P. (1) zeznał, że wiedział o działalności narkotykowej jego ojca, R. G. i R. F.. Sąd skorzystał z jego zeznań w zakresie wyjazdu do N. po pieniądze za narkotyki oraz w zakresie przekazania P. J. 100 g kokainy celem rozprowadzenia. W pozostałym zakresie relacja świadka dotyczyła zdarzeń nieobjętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie i wobec tego Sąd z nich nie skorzystał.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. L. za wyjątkiem stwierdzenia świadka, że nie wiedziała o tym, że będzie przewozić kokainę. W ocenie Sądu A. L. próbowała umniejszyć swoją rolę w przestępstwie. Nie można tracić z pola widzenia faktu, że relacja A. L. to protokół z przesłuchania jej w charakterze podejrzanej. Sprawa A. L. jest w toku, więc ewentualne przedstawienie swojej roli w lepszym świetle może stanowić jej linię obrony. Jednakże wszystkie inne okoliczności, które świadek szczegółowo opisała, znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym i wobec tego należało w pozostałym zakresie uznać zeznania A. L. za wiarygodne i przydatne. A. L. potwierdziła, że kontaktowała się początkowo wyłącznie z C. P., zaś na dalszym etapie podróży telefonował do niej Polak. Sąd ustalił, mając na uwadze zeznania P. P. (1) oraz materiały kontroli operacyjnych, że to P. P. (1) utrzymywał kontakt telefoniczny z A. L.. Co jednak najistotniejsze, A. L. zeznała, że propozycję wyjazdu otrzymała od C. P.. Relacja tego świadka była również podstawą do ustalenia ilości kokainy, z którą A. L. została zatrzymana na lotnisku w A..

Sąd nie skorzystał z zeznań świadków: P. W., Z. K., B. P., T. P. (2) i D. K., ponieważ świadkowie nie posiadali wiedzy na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie i wobec tego ich zeznania były nieprzydatne.

Ważnym dowodem w sprawie były materiały z kontroli operacyjnych (...), (...) i (...).

Kontrola operacyjna o kryptonimie (...) była prowadzona wobec P. P. (1) w okresie od 26 stycznia 2015 roku do 26 kwietnia 2015 roku. W trakcie tej kontroli zarejestrowano rozmowy telefoniczne, z których wynikało, że R. G. rozmawiał z P. P. (2) o organizacji przemytu narkotyków, o kurierach, kosztach, pomocy finansowej dla zatrzymanego A. Ś., cenach kokainy w A. oraz odbiorcach. Ponadto rozmowy pomiędzy P. P. (2) i A. Ś., T. P. (3) i T. P. (2) dotyczyły sposobu przemytu narkotyków, cen, ilości oraz odbiorców.

W dniu 4 marca 2015 r. P. P. (1) w rozmowie z R. F. rozmawiał o przemycie narkotyków za pośrednictwem kurierów do B.. P. P. (1) poprosił R. F. o nadzór nad tym wyjazdem oraz by pożyczył pieniądze T. P. (3) na ten wyjazd. Z kolei w dniu 24 marca 2015 r. mężczyźni rozmawiali o przebiegu przemytu narkotyków. Okoliczności te Sąd ustalił na podstawie materiałów operacyjnych oraz opinii biegłego J. W., który wskazał na rzeczywiste znaczenie używanych przez oskarżonych słów w trakcie rozmowy.

Do akt sprawy zostały także dołączone materiały kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), która była prowadzona wobec P. P. (1) w okresie od dnia 12 maja 2015 roku do 12 sierpnia 2015 roku. Z materiałów tych wynikało, że P. P. (1) rozmawiał z oskarżonym R. G. o organizowaniu przemytu narkotyków. W dniach 20 i 25 maja 2015 r. rozmawiali między innymi o planowanym przemycie kokainy do A.

Kontrola operacyjna o kryptonimie (...) była prowadzona wobec P. P. (1) w okresie od 7 maja 2015 roku do 7 sierpnia 2015 roku. Kontrola ta dotyczyła rozmów pomiędzy P. P. (2), T. P. (3), T. P. (2) i R. F. o zatrzymanych kurierach M. M., A. L. i A. Ś. oraz przemytu narkotyków do A.. Szereg rozmów zabezpieczonych pomiędzy P. P. (2) a R. F. w okresie od 14 czerwca 2015 r. do 28 lipca 2015 r. świadczy o tym, że mężczyźni rozmawiali o konieczności werbowania kolejnych kurierów, czym zajmował się R. F.. Mężczyźni w rozmowach telefonicznych ustalali miejsce spotkania z nowymi kurierami w celu omówienia szczegółów planowanego przemytu. R. F. w trakcie przemytu przekazywał P. P. (2) na bieżąco informacje o trwającym przemycie, które otrzymywał bezpośrednio od kurierów. Rozmawiali również o przemycie narkotyków do N. wypożyczonym samochodem, dokonanym przez J. S. i C. P..

Z kolei kontrola operacyjna o kryptonimie (...) prowadzona była wobec P. P. (1) od dnia 12 czerwca 2015 roku do 12 września 2015 roku. Kontrola ta wykazała rozmowy między P. P. (2) a M. F., J. S. i A. Ś. o zatrzymanych kurierach A. L. i A. Ś., przemytu narkotyków do A. oraz finansowaniu przemytu.

Kontrola operacyjna (...) prowadzona była wobec R. F. w okresie od 12 czerwca 2015 r. do dnia 12 września 2015 r. Analiza zabezpieczonych rozmów telefonicznych doprowadziła Sąd do wniosku, że R. F. prowadził szereg rozmów we wskazanym okresie z P. P. (2) o A. L.. P. P. (1) w czasie rozmowy w dniu 24 lipca 2015 r. przebywał w B. w celu nadzorowania jej przylotu. Poinformował rozmówcę, że utracił z nią kontakt i polecił R. F. skontaktowanie się z C. P. w tej sprawie. Zarejestrowano też rozmowy R. F. z J. S. na tematy związane z organizacją wyjazdu A. L., jej pobytu w H., A. oraz jej zatrzymaniu. J. S. wysłał na telefon R. F. zdjęcie A. L.. Rozmawiali również na temat zorganizowania przemytu, którego miał dokonać C. P. i J. S..

Kontrola operacyjna (...) prowadzona była w stosunku do R. F. w okresie od 12 czerwca 2015 r. do dnia 12 września 2015 r. i potwierdziła

okoliczności ustalone na podstawie kontroli (...). Rozmowy R. F. z P. P. (2) i J. S. dotyczyły wyjazdu A. L. oraz werbowania nowych kurierów.

Podczas wymienionych rozmów ich uczestnicy posługiwali się slangiem w celu ukrycia rzeczywistego znaczenia wypowiedzianych słów. Na podstawie opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego

i przestępczego J. W. Sąd ustalił, że w materiałach kontroli operacyjnych (...), W. i (...) znajdują się zwroty i wyrażenia charakterystyczne dla slangu narkotykowego, którym posługują się osoby związane z przestępczością narkotykową. Na podstawie opinii biegłego oraz osobowych źródeł dowodowych Sąd ustalił faktyczne znaczenie wyrażen i zwrotów używanych przez oskarżonych

w rozmowach telefonicznych. Używane przez nich zwroty i wyrażenia są w większości charakterystyczne dla tego środowiska na całym obszarze kraju, jednakże wiele z nich zostało stworzonych na potrzeby opiniowanej grupy i wynikają

z kontekstu prowadzonej działalności, czy też okoliczności, w których są wykorzystywane. Większość rozmów odbywała się w bardziej zrozumiałym tzw.

slangu subkulturowym (młodzieżowo – kryminalnym), charakteryzującym się maksymalnie uproszczonym słownictwie, skrótami myślowymi, wulgaryzmami. To właśnie z tego języka pochodzą zwroty, które co prawda nie bezpośrednio wskazują na działalność związaną z przestępczością narkotykową, ale praktycznie zawsze występują w jej kontekście. Biegły wskazał, że potwierdzeniem przyjętych

domniemań wynikających z odpowiednich zwrotów i wyrażen, a także szerszego kontekstu zachowań i aktywności rozmówców, były zatrzymania kurierów, przy

których ujawniono kokainę, a także sposoby i metody dokonywania jej przemytu np. metodą na tzw. „połyk”. Biegły zaznaczył także, że figurant stosował bardzo ścisłą samokontrolę, jednakże konieczność przekazywania szczegółowych ustaleń

i informacji niezbędnych do kierowania procederem powodowała, że zmuszony on

był jednak do znacznej dekonspiracji, a to pozwalało dość skutecznie odczytać jego intencje, jak i faktyczny przekaz mimo zakamuflowania danej rozmowy.

Biegły J. W. podtrzymał swoją opinię na rozprawie. Biegły opiniując na rozprawie wyjaśnił, w jaki sposób powstaje tzw. slang narkotykowy i jak należy szukać jego zrozumienia.

Sąd wysoko ocenił wartość dowodową opinii pisemnej oraz ustnej biegłego J. W., która pozwoliła w świetle całości materiału dowodowego na

poczynienie ustaleń faktycznych. Sąd miał przy tym na uwadze, że biegły opiniował

w zakresie trzech kontroli operacyjnych, jednak na podstawie ustalonego w niej znaczenia poszczególnych słów ocenił pozostałe materiały kontroli operacyjnych, tj. (...), (...) i (...). Opinia biegłego J. W. była jasna, spójna, logiczna i rzetelna. Nie bez znaczenia było to, że biegły posiada duże doświadczenie

w zakresie odkodowywania języka używanego przez osoby związane z handlem narkotykami. Na to, że ustalenia biegłego zawarte w opinii polegały na prawdzie, wskazywały przede wszystkim zeznania świadka P. P. (1), który po odtworzeniu mu niektórych rozmów potwierdził, że rozmawiał z oskarżonym R. G. o narkotykach. Przyznał też, że używając słowa (...) miał na myśli L., a kiedy było używane słowo „zdjęcia”, chodziło o próbki narkotyku. Przyznał, że narkotyki w rozmowach były określane jako: „książki, samochody, herbata”. Mając dodatkowo na uwadze częściowe wyjaśnienia R. F.

oraz zeznania A. L. należało uznać, że ustalenia poczynione przez biegłego

J. W. są w całości prawdziwe.

Z zeznaniami świadków P. P. (1), P. W. i T. P. (1) korespondowało sprawozdanie z wykonanej analizy kryminalnej wykazów połączeń telefonicznych. Z analizy tej wynika, że w 2015 roku P. P. (1) kontaktował się z T. P. (3), R. G., A. Ś., R. F., J. S.. Osoby te kontaktowały się

też ze sobą w różnych konfiguracjach.

Opinie z zakresu chemii przyczyniły się do ustalenia, że w altanie w R. u R. F. ujawniono i zatrzymano 1464,8 g netto amfetaminy. Opinie z zakresu chemii są jasne, spójne, logiczne i zostały wybadane w oparciu o wiedzę specjalistyczną.

Dokonując ustaleń w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na dowodach z dokumentów, w szczególności w postaci – materiałów uzyskanych w drodze pomocy prawnej z T., P., A., dotyczących zatrzymania i skazania A. L. na terytorium A.. Dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego nie budzą zastrzeżeń w zakresie swojej wiarygodności, a stanowią uzupełnienie okoliczności stwierdzonych na podstawie osobowych środków dowodowych.

Oskarżeni R. F. i J. S. swoim działaniem wypełnili znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k. Wymienieni oskarżeni brali bowiem udział

w zorganizowanej grupie. „Branie udziału” polega na przynależności do grupy, akceptowaniu zasad, które nią rządzą, wykonywaniu poleceń osób stojących

w hierarchii grupy odpowiednio wyżej. Koniecznym jest także aktywne okazywanie swojej przynależności przez uczestniczenie w życiu grupy przestępczej. Wymienieni oskarżeni spełniali powyższe warunki. Zebrany materiał pozwolił na przyjęcie, że

w okresie objętym zarzutami, na terenie A. i E. działała zorganizowana grupa przestępcza, mająca na celu przemyt i wprowadzanie do

obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych. Grupą przestępczą kierował obok P. P. (1) oskarżony R. G.. To oni wszystko organizowali – pieniądze, narkotyki oraz ich zbyt. Decydowali o podziale pieniędzy, organizowali kurierów. Do grupy należał R. F., który był bliskim współpracownikiem R. F.. Jego rola sprowadzała się nie tylko do werbowania kurierów, ale także do koordynowania działań zmierzających do skutecznego dokonania przemytu. R. F. wspólnie z P. P. (2) finansował też czasami zakup narkotyków. Przechowywał również narkotyki na

terenie działki należącej do jego córki w R.. Z relacji P. P. (1) wynika bowiem, że nie po raz pierwszy R. F. przechowywał narkotyki

w R.. Z jego zeznań wynika ponadto, że R. F. ukrył amfetaminę w samochodzie, którym następnie ją przewieziono do N.. Oznacza to, że R. F. wykonywał polecenia P. P. (1) w zakresie bieżących potrzeb. Wysoko w hierarchii był również J. S., który miał, jak to określił P. P. (1), swoje źródła dostarczania amfetaminy. Był również kurierem i przewoził amfetaminę samochodami do N.. Przekazywał także informacje pomiędzy P. P. (2) a innymi osobami, aby chronić tożsamość P. P. (1).

J. S. odegrał również ważną rolę w przemycie kokainy do A., dokonany przez A. L.. Oskarżeni mieli świadomość tego, że uczestniczą

w zorganizowanej strukturze i wspólnie działają w celu uzyskania korzyści majątkowych płynących z nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Na podstawie odpisów wyroków oraz zeznań świadków Sąd

ustalił, że do opisanej grupy należeli również: R. G., P. P. (1), T. P. (1) i A. Ś., czego wyrazem było doprecyzowanie składu

grupy w opisie przypisanych oskarżonym czynów w pkt I i VII części skazującej wyroku.

Oskarżeni w ramach zorganizowanej grupy dopuścili się czynów wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dyspozycję art. 56 ust. 1 cytowanej ustawy wypełnia ten, kto wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40 wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, sprawca ponosi surowszą odpowiedzialność z art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy. Uczestnictwo w obrocie polega na odpłatnym, bądź nieodpłatnym przyjęciu środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, nie zaś konsumpcji. „Znaczna ilość” natomiast w rozumieniu ustawy jest to taka ilość środków odurzających, jaka mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (por.

postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84

i wyrok SN z dnia 10 czerwca 2008 r. w sprawie III KK 30/08, Biul. PK 2008/10/13). Dyspozycję art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku wypełnia natomiast ten,

kto wbrew przepisom ustawy dokonuje przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzspółnotowego nabycia lub wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Surowszej odpowiedzialności z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy podlega sprawca, jeżeli przedmiotem czynu z ust. 1 jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Zarówno przepis art. 55, jak i 56 cyt. ustawy mają na celu ochronę monopolu przedsiębiorstw posiadających odpowiednie zezwolenia (...) w zakresie obrotu środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi i słomą makową. Przedmiotem ochrony jest również życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne).

Przestępstwo z art. 55 cyt. ustawy jest objęte postanowieniem art. 3 ust. 1 Konwencji o zwalczaniu nielegalnego obrotu, zobowiązującym do kryminalizacji określonych tam czynów. Jest ono zatem przestępstwem o charakterze międzynarodowym.

Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżeni R. F., J. S.

i C. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wypełnili znamiona opisanych wyżej przestępstw, z tą jednak różnicą, że C. P. nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wymienieni oskarżeni zmierzali swoim zachowaniem do przewiezienia narkotyków, aby uzyskać korzyść w postaci pieniędzy. Każdy z nich miał pełną świadomość, jaki jest cel organizowanych wyjazdów. Świadczy o tym przede wszystkim fakt, że oskarżeni zadali sobie wiele trudu, by ukryć fakt dokonywania czynów, które zostały im przypisane. Z dużą ostrożnością nawiązywali kontakty telefoniczne, kamuflując rzeczywistą treść rozmowy, wypożyczali samochody na zagranicznych numerach rejestracyjnych, zaś kurierów informowali na bieżąco o dalszych działaniach.

Działania R. F. i J. S. zostały podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dlatego też Sąd uznał,

że wymienione wyżej zachowania oskarżonych stanowiły jeden czyn ciągły z art. 12 k.k. Nadto działania te były wykonywane w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co uzasadniało zastosowanie art. 65 § 1 k.k.

Posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, które łączy się z wprowadzeniem ich do obrotu lub uczestnictwem w obrocie, nie podlega odrębnemu ukaraniu wtedy i tylko wtedy, gdy posiadanie środka wyprzedza wprowadzenie go do obrotu lub uczestnictwo w obrocie. Tylko takie posiadanie należy traktować jako współukarany czyn uprzedni. Sąd doszedł do przekonania w ślad za Prokuraturą, że R. F. przechowywał w altanie w R. amfetaminę celem jej wprowadzenia do obrotu, o czym świadczą zeznania P. P. (1) oraz sposób działania niniejszej grupy przestępczej. Z tych przyczyn Sąd przypisał oskarżonemu w pkt III części skazującej wyroku usiłowanie wprowadzenia do obrotu posiadanej amfetaminy.

D. P. i P. C. Sąd przypisał natomiast popełnienie przestępstwa z art. 62 cyt. ustawy, jednakże w stosunku do D. P. przypisano mu popełnienie tego czynu w typie podstawowym, zaś w odniesieniu do P. C. zastosowano ust. 1 art. 62 cyt. ustawy, bowiem posiadał on ilość mieszczącą się

w granicach „znaczej ilości”. Należy przy tym wskazać, że przestępstwo z art. 62 ust. 3 cyt. ustawy stanowi tzw. wypadek mniejszej wagi. Sąd doszedł do przekonania, że właśnie taka sytuacja zachodzi w stosunku do tych oskarżonych. Jest to jedna z tych sytuacji, w której okoliczności popełnienia przestępstwa charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, sprawiających, że czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie (por. wyrok SA w Białymstoku z 16.11.2000 r., II AKa 161/00, OSA 2001, Nr 7–8, poz. 42). Sąd przychylił się do koncepcji przedmiotowo-podmiotowej, w której o wypadku mniejszej wagi decyduje analiza społecznej szkodliwości czynu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem SN: „przy rozstrzygnięciu, czy zachodzi tzw. wypadek mniejszej wagi, ilość posiadanego środka odurzającego jest tylko jednym z elementów, który winien być brany pod uwagę i niewielka ilość środka odurzającego bynajmniej nie musi, niejako automatycznie, prowadzić do uprzywilejowanej subsumcji; o uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi, w kategorii przestępstw określonego typu, na ocenie tej waga przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu”. (postanowienie SN z 25.09.2002 r. (II KKN 79/00, niepubl.)).

Mając na uwadze fakt, że oskarżeni nabyli kokainę wyłącznie na własny użytek i nie byli dotychczas karani za przestępstwa z przytoczonej ustawy oraz ich dotychczasowy tryb życia, a dodatkowo w stosunku do D. P. - stosunkowo niewielką ilość kokainy, należało przyjąć, że zostały wypienione przesłanki nakazujące zakwalifikowanie ich czynów jako wypadki mniejszej wagi. Jakkolwiek ich zachowanie należy ocenić jako naganne, to mając na uwadze całość okoliczności podmiotowych i przedmiotowych stwierdzić należy, iż przypisanie tym oskarżonym popełnienie przestępstw w zarzuconych im typach byłoby rażąco surowe i niesprawiedliwe.

W zakresie wszystkich przestępstw oskarżeni działali umyślnie i w zamiarze bezpośrednim, a dodatkowo w odniesieniu do przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnionych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działali w zamiarze bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu, tzw. dolus coloratus. Oskarżeni w chwili popełnienia czynów nie mieli zniesionej ani ograniczonej poczytalności. W pełni zdawali sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań, zatem ich wina nie budziła żadnych wątpliwości.

Sąd nie miał wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, jednak w zakresie czynów opisanych w pkt II, IV, V i VI zmienił nieznacznie opisy czynów w celu ich doprecyzowania. W szczególności Sąd uzupełnił skład zorganizowanej grupy przestępczej, wskazując osoby, które zostały skazane za kierowanie bądź udział w niej. Sąd również nie miał wątpliwości, że C. P. w zakresie czynu VI działał wspólnie i w porozumieniu z J. S.. Dodatkowo Sąd nie przychylił się do konstrukcji czynów w zakresie użycia sformułowania, że oskarżeni „nakłonili” poszczególnych kurierów do udziału w przemyśle narkotyków. Ustalony stan faktyczny jedynie w ograniczonym zakresie pozwala określić sposób werbowania kurierów. Sąd ustalił, że otrzymywali oni propozycję i dobrowolnie brali udział w przestępczym procederze. Brak jest przy tym podstaw do twierdzenia, że oskarżeni, którzy nie mieli bezpośredniego kontaktu z kurierem, bądź mieli z nim kontakt, już po tym jak zdecydował się na przewiezienie narkotyków, nakłaniali go do tego. Dla bardziej precyzyjnego oddania charakteru czynu Sąd zdecydował o konstrukcji czynu współdziałania w przewiezieniu narkotyków za pośrednictwem kuriera, nie zaś poprzez jego nakłonienie. Sąd dostrzegł również niezgodność w zakresie ilości wskazanych w akcie oskarżenia narkotyków. Ustalenia w tym zakresie Sąd opierał między innymi na materiałach uzyskanych w drodze pomocy prawnej. W szczególności zaś A. L. została skazana za próbę przewiezienia

5800 g, nie zaś 6364 g kokainy i z tych przyczyn Sąd skorygował wskazaną przez Prokuraturę ilość. Sąd ustalając ilości narkotyków opierał się również na prawomocnym wyroku skazującym o sygn. III K 94/17. Uwzględniając zeznania P. P. (1), który zeznał, że kurierzy połykali od 40 do 70 pakunków, przy czym jedna „kulka” mogła zawierać od 8 do 10 g. Wobec wątpliwości Sąd przyjął na korzyść oskarżonych najmniejszą możliwą ilość mnożąc 40 „kulek” przez 8 g. W ten sposób uzyskano ilość 320 g. Dodatkowo mając na uwadze pierwsze wyjaśnienia C. P. oraz zeznania P. P. (1) Sąd doszedł do przekonania, że przemyt amfetaminy do N. dokonany przez C. P. wspólnie z J. S. miał związek z nieudanym przemytem kokainy przez A.

L.. Z tych względów Sąd przyjął, że oskarżony mógł popełnić ten czyn nie wcześniej niż w dniu, kiedy A. L. została zatrzymana na lotnisku w A., tj. 23 lipca 2015 r. Dostarczone materiały przez obrońcę jak najbardziej potwierdzają, że oskarżony poruszał się samochodem na terenie N. pod koniec czerwca 2015 r., jednak to nie wyklucza możliwości dokonania przemytu amfetaminy

w okolicznościach przedstawionych przez oskarżonego w jego pierwszych wyjaśnieniach, popartych zeznaniami P. P. (1). Może to natomiast świadczyć o tym, że C. P. był latem 2015 r. więcej niż jeden raz w N..

W stosunku zaś do J. S. należy wskazać iż Prokuratura zapewne omyłkowo wskazała czas popełnienia przestępstwa opisanego w pkt V części

wstępnej wyroku od lata 2014 roku do 23 lipca 2015 roku oraz od lutego do sierpnia 2015 roku. Zakres tych dat się pokrywa, więc Sąd przyjął, iż w ramach czynu

ciągłego oskarżony popełnił go w okresie od lata 2014 r. do sierpnia 2015 r.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd miał na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w art. 53 k.k. Jak wynika z art. 53 § 1 i 2 k.k.,

Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy,

rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Podkreślenia wymaga fakt, że dyrektywy wymiaru kary są objęte zasadą swobodnego sędziowskiego uznania (zob. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755).

Wymierzając oskarżonym kary Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania każdego z oskarżonych, ich właściwości i warunki osobiste, zachowanie się po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze grzywny Sąd ponadto uwzględnił sytuacje materialne oskarżonych oraz ich sytuacje rodzinne.

W stosunku do R. F., J. S. i C. P. obciążająco na wymiar kary wpłynął wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów zagrożonych karą w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego, zaś w odniesieniu do przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii także szczególny stopień szkodliwości dla społeczności

międzynarodowej, bowiem przestępstwa o charakterze międzynarodowym godzą we wspólnie dobro i chronione prawem międzynarodowym interesy państw.

W odniesieniu do oskarżonych J. S., C. P.

i D. P. okolicznością obciążającą był fakt, iż byli oni uprzednio karani sądownie. W szczególności J. S. odbywał już kary pozbawienia wolności.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze, że rola R. F. i J. S. w grupie przestępczej była istotna. Jak to już zostało wskazane wyżej, R. F. wykonywał polecenia P. P. (1) w zakresie bieżących potrzeb. J. S. miał zajmował się dostarczaniem amfetaminy. Był również kurierem i przewoził amfetaminę samochodami do N.. Był także łącznikiem w komunikacji pomiędzy P. P. (2) a innymi osobami, aby chronić tożsamość P. P. (1). Zarówno R. F., jak i J. S. odegrali także istotną rolę w organizowaniu i koordynowaniu przemytu, w którym uczestniczyła A. L..

C. P. wprawdzie nie odpowiadał za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, lecz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że miał on wiedzę na temat działalności narkotykowej swoich kolegów. Przewiezienie amfetaminy do N. nie było jednorazowym działaniem C. P.. Materiał dowodowy w postaci zeznań P. P. (1) i dokumentów przedłożonych przez obrońcę na rozprawie wynika, że C. P. mógł więcej niż jeden raz uczestniczyć w wyjazdach do N.. Zarówno P. P. (1), jak i sam oskarżony powiedzieli, że doszło do próby przemytu narkotyków, w którym miał uczestniczyć C. P., jednak do tego nie doszło, ponieważ zabrakło paliwa w trakcie drogi. I choć C. P. nie został oskarżony o współudział w przemyśle kokainy do A., to niewątpliwie jego rola w tym zdarzeniu była istotna. To oskarżony zaproponował A. L. wyjazd do A., przekazał jej bilet, zawiązał ją na autobus i kontaktował się z nią w czasie wyjazdu. Sąd nie miał zatem wątpliwości, że oskarżony próbował przyłączyć się do działalności narkotykowej prowadzonej przez P. P. (1) i kierowaną przez niego zorganizowaną grupę.

Na korzyść oskarżonych D. P. i P. C. Sąd potraktował ich dotychczasowy tryb życia. Oskarżeni prawidłowo funkcjonują w społeczeństwie, pracują i angażują się w życie rodzinne. Czyny przypisane oskarżonym należy jak najbardziej ocenić jako naganne, ale również jako lekkomyślne. Należy zdaniem Sądu dać szansę tym oskarżonym na poprawę. Kara pozbawienia wolności byłaby rażąco surowa oraz niecelowa. Oskarżeni nie wykazują cech demoralizacji i wymierzenie im surowszej kary byłoby niecelowe. Kara jednak musi być dla oskarżonych dolegliwa i wobec tego mając również na uwadze dobrą sytuację materialną obu oskarżonych Sąd wymierzył im kary grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 zł. Zróżnicowanie natomiast liczby stawek dzienny wynika z tego, że P. C. posiadał znaczną ilość narkotyków.

Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonych R. F., J. S. i C. P.. Nie może być taką okolicznością niekaralność R. F.. Biorąc pod uwagę ilość, rodzaj i charakter jego czynów stan niekaralności nie mógł mieć istotnego wpływu na wymiar kary.

Z wyżej opisanych przyczyn Sąd wymierzył R. F. za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności. Za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Sąd miał na uwadze poza wyżej opisanymi okolicznościami wielość zachowań składających się na czyn ciągły oraz możliwości zarobkowe i warunki rodzinne oskarżonego przy wymiarze stawki dziennej grzywny.

Za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu R. F. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Biorąc pod uwagę opisane wyżej okoliczności Sąd wymierzył J. S. za czyn opisany w pkt IV części wstępnej wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś za czyn opisany w pkt V części wstępnej wyroku karę 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych,

określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Wymierzając oskarżonemu liczbę stawek dziennych grzywny Sąd uwzględnił stopień winy oskarżonego i uznał, że liczba 200 stawek dziennych jest w tym wypadku odpowiednia. Ustanawiając z kolei wysokość stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił dochody oskarżonego, warunki osobiste, rodzinne stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Sąd wymierzył oskarżonemu C. P. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. W ocenie Sądu oskarżony jest osobą na tyle zdemoralizowaną, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności i wymierzona grzywna uczynią zadość poczuciu sprawiedliwości społecznej. Kara ta jest surowa ale sprawiedliwa i konieczna w świetle warunków osobistych oskarżonego i prowadzonego przez niego trybu życia. Oskarżony wymaga zdaniem Sądu procesu resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej.

Na wymiar kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do R.

F. i J. S. wpłynął charakter związków przedmiotowo-podmiotowych oraz związki czasowe pomiędzy przestępstwami, jak również ogólne dyrektywy wymiaru kary, poza okolicznościami, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych. Czyny przypisane oskarżonym zostały popełnione w tych samych przedziałach czasowych, tj. każdy z oskarżonych uczestniczył w grupie przestępczej, w ramach której popełnił drugie z przypisanych mu przestępstw. Ponadto wszystkie zarzuty dotyczyły naruszenia ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z powyższym Sąd wymierzył oskarżonemu R. F. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze wyższym od najniższej z kar, a niższym od sumy kar jednostkowych, stosując zasadę asperacji. Z kolei oskarżonemu J. S. Sąd wymierzył karę łączną pozbawienia wolności na zasadzie pełnej absorpcji z uwagi na znaczną dysproporcję pomiędzy karami.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym R. F. i J. S. okres ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania oraz C. P. okres zatrzymania.

Odnosząc się do kwestii orzeczonych przepadek należy wskazać, że Sąd miał ograniczone możliwości ustalenia osiągniętych przez okrażonych korzyści majątkowych, zaś Prokurator wywodził je z ilości i wartości narkotyków. Tymczasem zgodnie z art. 45 § 1 k.k. Sąd orzeka przepadek korzyści lub jej równowartość, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową. W przypadku ujawnienia i zabezpieczenia narkotyków brak jest podstaw do twierdzenia, że sprawca osiągnął korzyść majątkową, skoro nie zdążył wprowadzić ich do obrotu lub gdy jedynie posiadał i nie zamierzał ich do obrotu wprowadzić. Podstawą określenia wartości osiągniętych korzyści majątkowych były zatem wyjaśnienia samych oskarżonych i zeznania świadków, w szczególności

P. P. (1). Każda z tych osób zgodnie podała, że nie otrzymywała pieniędzy, gdy przemyt okazał się bezskuteczny. Rozstrzygając zatem wątpliwości na korzyść oskarżonych Sąd ustalił wysokość korzyści jedynie w takim zakresie, w jakim została udowodniona na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Należy przy tym zaznaczyć, że przepis art. 45 § 1 k.k. mówi wprost o korzyści osiągniętej a nie o korzyści, którą sprawca potencjalnie osiągnął lub którą mógłby osiągnąć w przyszłości.

R. F. przyznał, że otrzymywał czasami od P. P. (1) 1000 lub 2000 zł. Sąd przyjął, że w najbardziej korzystnej dla oskarżonego wersji otrzymał

1000 zł za każdy wyjazd S. S. (1) i B. R. oraz H. N.. Nie sposób ustalić, czy w przypadku, gdy S. S. (1) i B. R. podróżowali wspólnie, to R. F. otrzymywał pieniądze za jednej przewóz, czy za każdego kuriera oddzielnie. Wobec tego Sąd przyjął, że otrzymywał wówczas jedną kwotę 1000 zł. Zostały uwzględnione jedynie udane dla sprawców przewozy narkotyków. W ten sposób Sąd przyjął, że za S. S. (1) i B. R. R. F. otrzymał trzykrotnie kwotę 1000 zł oraz dwa razy taką samą kwotę za przewiezienie narkotyków przez H. N.. W ten sposób ustalono korzyść majątkową na poziomie 5000 zł.

W stosunku do J. S. Sąd ustalił, że P. P. (1) podzielił przywiezione przez T. P. (1) korony norweskie za przemyt narkotyków dokonany w N. (20 000). Sąd w przybliżeniu ustalił, że J. S. otrzymał około 4000 zł. Kwota została zaakrąglona na korzyść oskarżonego biorąc również pod uwagę zmienny kurs walut.

C. P. wyjaśnił, że otrzymał za wyjazd z J. S. do N. kwotę 800 zł. Brak jest zatem podstaw do ustalenia innej wysokości przepadku korzyści majątkowej.

Z kolei D. P. i P. C. nie osiągnęli korzyści majątkowej, zatem nie zostały spełnione przesłanki z art. 45 § 1 k.k. warunkujące orzeczenie tego środka.

Sąd orzekł w stosunku do oskarżonych nawiązkę na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...). Powołany przepis reguluje fakultatywny środek karny w postaci nawiązki. W razie skazania za przestępstwo określone w art. 53–63 cyt. ustawy Sąd może orzec nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości do 50 000 zł. Skoro wysokość wymiaru nawiązki, jak w art. 70 ust. 4 cyt. ustawy, nie jest sztywno określona, o jej wysokości w konkretnej sprawie powinny decydować ogólne zasady wymiaru kary wskazane w art. 53 i 54

KK, które zostały już omówione. Mając zatem na uwadze te dyrektywy Sąd za odpowiednią wysokość nawiązki uznał wobec R. F. i J.

S. kwoty po 10 000 zł, wobec C. P. kwotę 2 000 zł, wobec P. C. i D. P. kwoty po 500 zł.

Sąd na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł ponadto przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie nr Drz 1484/16 na k. 1909, Drz 1501/16 i Drz 1502/16 na k.

1490, Drz 1485/16 i Drz 1486/16 na k. 1916, zaś na podstawie art. 232a § 2 k.p.k. zarządził zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w wykazie Drz 1487/16

k. 1916.

Podstawą ustalenia wysokości kosztów obrony udzielonej z urzędu

C. P. była opłata za obronę przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji oraz liczba kolejnych rozpraw, przy jednoczesnym uwzględnieniu, że koszty świadczonej uprzednio pomocy prawnej z urzędu przez poprzedniego obrońcę zostały już przyznane.

Z uwagi na to, że trudna sytuacja materialna C. P. uzasadniająca w toku procesu uwzględnienie jego wniosku o ustanowienie obrońcy

z urzędu nie uległa zmianie, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie, zaliczając na niego przypadające wydatki na rzecz Skarbu

Państwa.

Oceniając sytuację materialną i osiągnięte dochody przez R. F.

i J. S. Sąd za zasadne uznał obciążenie ich jedynie opłatą, zaś

zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych na nich przypadających, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd doszedł natomiast do przekonania, że ustabilizowana sytuacja materialna P. C. i D. P. uzasadnia obciążenie ich kosztami procesu na nich przypadającymi i obciążył ich opłatą w sprawie.

Podstawą rozstrzygnięć o kosztach procesu były przepisy art. 624 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.k. oraz przepisy art. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku

o opłatach w sprawach karnych.